

عنوان مقاله:

رویکردی انتقادی به اهداف و اغراض سیاسی در فرایند طراحی نقشه با نگاهی به ایران

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و توسعه، دوره 16، شماره 52 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد رؤف حیدری فر - استادیار جغرافیای سیاسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

اقبال پاهکیده - عضو هیات علمی جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

اکبر رنجبرسرتختی - دانش آموخته کارشناسی ارشد جغرافیای سیاسی، دانشگاه پیام نورروانسر

خلاصه مقاله:

نقشه ها به رسم معمول، باید بازتاب داده های طبیعی و انسانی و نیز یافته های کارتوگراف ها از عوارض و پدیده های روی زمین باشند؛ اما درحقیقت چنین نبوده است و در برخی موارد همراه با این حقایق، اهداف و اغراض سیاسی، نظامی و... دنبال می شود. جدایی ناپذیر بودن نقشه از زندگی انسان و نیز گستردگی و فراوانی کاربرد آن، باعث شده است تا بسیاری از زوایای آشکار و پنهان آن کمتر مورد توجه قرار گیرد. در کشور ایران با نگاهی گذرا، به این مسئله پی می بریم که تعصبات قومی و قومیت ها در طراحی نقشه ها به عینه دیده می شود و طراحان نقشه، عامدانه درصد پر رنگ تر نشان دادن برتری و اکثریت یک قوم در سرزمین ایران بوده اند. درباره خلیج فارس ایران که یک موضوع فراملی است؛ نزاع حاصل از اغراض سیاسی آن در سال های اخیر در صدر اخبار و تنش های سیاسی مابین ایران و کشورهای حاشیه خلیج همیشه فارس بوده است. این مقاله با روش توصیفی-تحلیلی و اسنادی و با رویکردی انتقادی به اهداف و اغراض سیاسی در فرایند طراحی نقشه ها می پردازد. یافته ها نشان می دهد که هرچند نقشه ها نخست، ساده و ابتدایی بودند و همه آن ها با هدف راهنمایی و نمایش عوارض زمین و به صورت کلی مفید و مورد استفاده عموم است؛ اما در گذر زمان، انواع گوناگونی از نقشه ها ترسیم شد که طمع ثروت اندوزی کارتوگراف ها، تعصبات قومی، انعکاسات سیاسی و قدرت قدرتمندان با اهداف و اغراض سیاسی در آن ها مشهود است.

کلمات کلیدی:

کارتوگرافی، طراحی نقشه، قدرت، اغراض سیاسی، سیاست، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/886344>

